

РЕШЕНИЕ

№ 6638

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1882** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), по реда на чл.203-207 АПК.

Производството е образувано на 01.03.2022г., по искова молба, с вх. № 7550/28.02.2022Г. по описа на съда на „Росана Капитал“ ЕООД , ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление ,град С.,район И.,ул. К. Щ.“ № 11,представявано от Е. А. К. срещу Национална агенция за приходите /НАП/ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени от затваряне на търговски обект „Б. кафе С.“, стопанисван от ищеца, чрез осъществено „запечатване“,съгласно заповед ФК-С1075-0456101/02.06.2021г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП ,както следва:

-обезщетение за претърпени имуществени вреди- пропуснати ползи от нереализиран оборот в периода на затваряне на търговски обект, от 10.ч на 24.07.2021г. до 10 ч. на 07.08.2021г., в размер на 33 526.74лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на подаване на исковата молба,28.02.2022г., до окончателно изплащане на задължението;

-обезщетение за забава, в размер на законната лихва -1900 лева върху главницата 33 526.74лв. за периода от 08.08.2021г. до 27.02.2022г.вкл.;

- обезщетение за претърпени неимуществени вреди – нарушена търговска репутация

на ищеца, в размер на 20 000 лева /съобразно допуснатото изменение на размера иска/, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

-обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на настъпване на неимуществените вреди, в размер на 1105.55 лв., върху главницата 20 000 лв./съобразно допуснатото изменение на размера иска/, за периода от 08.08.2021 г. до 27.02.2022 г. вкл.;

В исковата молба се сочи, че със заповед № ФК-С1075-0456101, издадена от началник отдел „Оперативни дейност“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект Б. кафе-С.“ стопанисван от ищеца и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. Обектът е бил запечатан на 24.07.2021 г., в 10 ч. и отпечатан в 10 ч. на 07.08.2021 г. Заповедта е отменена с влязло в сила на 18.11.2021 г. решение, постановено по адм.д. № 6573/2021 г. по описа на АССГ. В самата заповед е записано, че същата не подлежи на предварително изпълнение, но въпреки това приходните органи са пристъпили към такова и обектът незаконно е бил запечатан в продължение на 14 дни. С незаконосъобразните си действия органите на приходната администрация са нанесли имуществени вреди на дружеството, изразяващи се в пропуснати ползи за времето от 24.07.2021 г. до 07.08.2021 г. Ако не е било запечатването на обекта същият би реализирал оборот, който ищецът оценява на 33 526,74 лв., което е средно аритметично между оборотите за този времеви период през 2019 г. и 2020 г. Със запечатването на кафенето са поставени лепенки, в които е указано, че обектът е затворен от органите на НАП, като принудителната административна мярка е публикувана в Списъците на подлежащи на запечатване търговски обекти, качен на електронната страница на НАП. По този начин запечатването е станало публично достояние на клиенти и доставчици и е създадено неблагоприятно име в обществото и уронване престижа и добрата търговска репутация на ищеца. Тези действия на административните органи са извършени по време на Ковид 19 пандемията и са нанесли непоправими щети и върху семейството на управителя на дружеството. Размерът на претендираното обезщетение за причинените неимуществени вреди ищецът определя на 20 000 лв. Счита, че върху обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди следва да се присъди лихва за забава, в размер на 1900 лв. и съответно в размер на 1 105,55 лв., считано от 08.08.2021 г./датата на увредата/ до подаването на исковата молба – 27.02.2022 г. вкл. Претендира и присъждането на законната лихва върху присъдените обезщетения, начинаей от подаването на исковата молба -28.02.2022 г./ до окончателното изплащане на сумата.

В с. з. исковите претенции се поддържат от адв. Л., която претендира присъждането на разносните по делото и заплатения адвокатски хонорар по представения списък. Представя писмени бележки.

От ответника Национална агенция за приходите чрез процесуален представител юрк. Б. Н. е постъпил в законоустановения срок писмен отговор, в който се заявява, че оспорва предявените иски като недопустими, неоснователни и недоказани. Счита, че отговорността на ответника по чл.1, ал.1 ЗОДОВ не следва да бъде ангажирана, тъй като в протокола за запечатване на обекта не са направени никакви възражения от ищеца и действията по запечатването не са обжалвани по реда на чл.294 и сл. АПК. Исковите са недопустим, тъй като се основават не на отменената заповед за запечатване, а на фактическите действия на приходните органи. Не е доказан размерът

на причинените имуществени вреди. Не е налице и накърняване на репутацията, тъй като ищецът не се е съобразил със Счетоводен стандарт СС 22-отчитане на бизнес комбинации и МСФО 3. Не са доказани никакви неимуществени вреди. Липсва причинно-следствена връзка между отменената ПАМ и претендираните вреди. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В с. з. ответникът се представлява от юрк. Б. и юрк. Л., които оспорват предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се излагат доводи в писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба в частта относно имуществените вреди, а относно претенцията за неимуществени вреди счита същата за недопустима.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

При извършена на 29.04.2021 г. проверка от приходните органи на стопанисвания от ищеца търговски обект „Б. кафе С.“, находящ се в [населено място], [улица], е констатирано нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС, за което е съставен Протокол серия АА № 0456101/29.04.2021 г. Обектът е на площ от 142 кв.м. и предлага продажби чрез електронен сайт на закуски, супи, салати, тайландски специалитети, бургери, пици, паста и др. На 02.06.2021 г. въз основа резултатите от проверката е издадена Заповед № ФК-С1075-0456101, с която на основание чл.186, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект Б. кафе-С.“ и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. В заповедта изрично е отбелязано, че същата не подлежи на предварително изпълнение и запечатването да се извърши след влизане на заповедта в сила. На 14.06.2021 г. е подадена жалба до административния съд от „Росана Капитал“ ЕООД срещу Заповед № ФК-С1075-0456101/02.206.2021 г. На 24.07.2021 г. в 10,00 ч. търговският обект „Кафене Б.-С.“ е запечатан от органите по приходите, за което е съставен Протокол серия АА № 0061625 от същата дата. Същият обект е отпечатан на 07.08.2021 г. в 10,00 ч. с Протокол серия АА № 0059408. По делото са разпитани двама свидетели, от показанията на които се установява следното:

Свид. Г. Г. заявява, че е служител в „Б. кафе-С.“ от юли 2019 г. Ресторантът има постоянни клиенти, на които им се кара храна и тези клиенти са на високи позиции в „О.“ и „Х.“. Преди затварянето има 15 клиенти на абонамент, а след отварянето се е върнал само един. Случаен клиент на улицата му казва, че мислел затварянето да е заради лошо качество на храната. Повечето служители са напуснали. Редовни клиенти, които са се хранели в заведението след затварянето са се чудили къде да се хранят.

Свид. Р. К. е дъщеря на собственичката и управител на дружество „Росана Капитал“ ЕООД и също е служител в „Б. кафе-С.“ като готвач на специализирана храна. В заведението е имало приблизително 6 служители. След затварянето са в неплатен отпуск. До затварянето през лятото на 2021 г. са имали около 15 клиенти на абонамент. Около 30% от клиентите са телевизионни звезди или адвокати. След отварянето се върнаха само един-двама. Когато са запечатали заведението хора са питали по телефона дали Х. ги е затворило. Един постоянен клиент, който се храни 7 дни в седмицата след затварянето е питал къде ще се храни сега, а друг след като не си е взел храната е припаднал. Имали са договор за реклама с „Х.“, но се е наложило същия да бъде прекратен. Свидетелката е продала ипотекирания си апартамент след

запечатването.

По делото е изслушана и съдебно-счетоводна експертиза от заключението на която се установява следното: През периода на запечатването ищцовото дружество не е извършвало търговска дейност. За периода 24.07.2019 г.- 06.08.2019 г.вкл. общия оборот от двете фискални устройства е 36 612,79 лв., а за същия период на 2020 г. при три регистрирани ЕКАПФ е 25 211,83 лв. На базата на две фискални устройства през 2019 г. и 2020 г. средният за двете години оборот за процесния 14-дневен период е 28 723,48 лв. и лихви 1 643,77 лв. На базата на две фискални устройства през 2019 г. и три през 2020 г. за същия период средният оборот за двете години е 30 912,31 лв. и лихви 1 769,01 лв. За 2019 г. финансовият резултат е печалба в размер на 12 024,77 лв., а за 2020 г.- загуба в размер на 2 668,83 лв.

Въз основа на приходите и разходите, декларирани в ГДД, ОПР и ОВ по месеци, вещото лице представя в табличен вид процентното съотношение на месечните обороти за месеците юни, юли, август и септември на 2019 и 2020 г. към общите годишни обороти за съответните години, както и резултатът – печалба или загуба.

На базата на прогнозния оборот за релевантния период на 2021 г. (28 394,48 лв.), изчислен на база % на месечните обороти/приходи за юли и август към общия годишен приход, както и изследване каква е била печалбата за конкретния данъчен периоди м.юли и м.август 2021г. , съотнесена с печалбата за същите периоди на 2019г. и 2020г., вещото лице определя, че финансовият резултат ще бъде загуба в размер на 1 606,05 лв.По време на затварянето на обекта в него са работили три лица на трудови правоотношения – готвач, барман и сервитьор, както и едно самоосигуряващо се лице. Заплатите на работниците са начисляване ежемесечно, като вещото лице дава в табличен вид осчетоводените стойности за месеците юли и август на 2019, г., 2020 г. и 2021 г. В табличен вид е дадено сравнение на декларираните обороти за месеците май, юни, юли, август и септември на 2019 г., 2020 г. и 2021 г. Заключение на експертизата е, че оборотът през м. август и септември 2021 г. е спаднал значително в сравнение със същите периоди на 2019 г. и 2020 г., което се дължи от една страна на намалената ставка на ДДС от 20% на 9%, както и запечатването на обекта.Ищецът на основание чл.86 , ал.1, изр.1 от ЗЗД има основание за обезщетение за забава на плащането на главницата 20 000 лв. в размер на 2605.76 лв. законова лихва от 07.08.2021г. до датата на подаване на втората искова молба или до 18.11.2022г.Печалбата/загубата, отразена по счетоводна сметка 123 Печалби и загуби за периодите м.7 и м.8.2021г., съотнесена към печалбата/ загубата за същите периоди на 2019г. и 2020г. е както следва: юли 2019 г. /8 работни дни/ - загуба от 200,14 лв.; август 2019 г. /26 работни дни/ - печалба от 20 397,80 лв.; за м. юли 2020 г./26 работни дни/ - загуба от 307,94 лв., за м. август 2020 г. /25 работни дни/ - загуба от 319,56 лв.; за м. юли 2021 г. /18 работни дни/ - загуба от 112 лв. и за м. август 2021 г. /26 работни дни/ - 0 лв.

В с.з. на 04.10.2023г. при изслушването му вещото лице обясни“ „тъй като през 2020 и 2021 г. в оборотни ведомости не са записани в разход материали и продадени стоки, съм направила тези изчисления чрез процент. По закона за ДДС фирмите могат да си представят фактурата за покупки в срок от 12 месеца и не може да се отчете обективен резултат. Ако разходите, вложени в производството, бяха отчетени реално... Дори прогнозният период е хипотетичен...не мога да изчисля конкретно сума на прогнозна печалба, така както е водено счетоводството“.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира

следното:

Предявените иски за имуществени вреди са процесуално допустими като предявени от активно легитимирана страна претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни фактически действия на органи на надлежния ответник Национална агенция за приходите.

По допустимостта на иска за неимуществени вреди, предвид заключението на прокурора съдът взе предвид следното:

До края на XX-ти век съдебната практика последователно следваше принципното становище, че неимуществени вреди могат да бъдат търпени само от физически лица, тъй като характерът на вредите, изразяващи се в телесни и емоционални (психически) болки и страдания предполага съществуваща сетивност за възприемането им – сетивност, каквато юридическите лица не притежават, поради което не може да им бъде признато право на обезщетение за неимуществени вреди.

В поредица свои решения обаче Европейският съд по правата на човека признава правото на обезщетения за неимуществени вреди на юридически лица. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. (ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила от 7 септември 1992 г., предвид което и по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България е част от вътрешното право на страната, а нормите и имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. Нормите на ЕКЗПЧОС следва да бъдат прилагани пряко от националните съдилища, които са длъжни да тълкуват тези на вътрешното законодателство в съответствие с възприетите стандарти в решенията на Съда по правата на човека.

Принципното разрешение за възможността неимуществени вреди да бъдат търпени от юридически лица е намерило отражение и в българското законодателство след 2000-та година. Съгласно чл.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а съгласно чл. 4 от Закона, обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Възможност за присъждане обезщетение за причинени неимуществени вреди на юридически лица е предвидено и в чл. 631а ТЗ, чл.76а ЗМГО, чл. 95, ал. 2 вр. с чл. 5 чл. 57а. от Закона за промишления дизайн, чл. 74, във вр. с чл. 3 от ЗЗДискр. Със Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ от 15 декември 2012г. считано от тази дата отговорността на държавата за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6 § 1 от ЕКПЧОС вече може да бъде ангажирана по съдебен ред. Обезщетението може да се търси само по реда на този закон, а не по общия ред (чл. 8, ал.1).

Европейският съд по правата на човека приема, че за да бъдат ефективно гарантирани правата по Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, в полза на юридическите лица също следва да се присъжда парично обезщетение за неимуществени вреди. Неимуществените вреди, претърпени от такива дружества, могат да имат основания, които са повече или по-малко обективни или субективни. Съдът приема, че сред тези основания следва да се държи сметка за репутацията на дружеството, несигурността при взимането на решения, разрива в управлението на

дружеството (за изчисляването на последствията от който няма точен метод) и макар и в по-малка степен, на причинените на членовете на управителните органи тревоги и безпокойство. В подкрепа на изложеното е и решението на ЕСПЧ по делото *Comingersol S.A. v. Portugal*. Съща теза е застъпена в решението по дело С-88/09 от 8.11.2011 по казуса *Idromacchine Srl v. E. C.*, в което СЕС се произнася в подкрепа на правото на юридическите лица да получават обезщетение за неимуществени вреди. В по-новата съдебна практика на ВКС - Решение № 274/18.03.2019 г. по гр. д. № 5120/2017 г. на ВКС, ГК, IV г. о., както и Решение № 29/10.03.2020 г. по гр. д. № 1690/2019 г. на ВКС, ГК, IV г. о., Решение № 206/26.03.2019 г. по гр. д. № 4762/2017 г. на ВКС, ГК, III г. о., се признава правото на обезщетение за неимуществени вреди, причинени на юридическо лице.

С оглед изложеното съдът намира, предявените осъдителни иски за присъждане на неимуществени вреди са процесуално допустими, като предявени от активно легитимирана страна, срещу надлежен ответник – Националната агенция по приходите.

Разгледани по същество исковите претенции са частично основателни.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена причинна връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, незаконосъобразните действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт, действие или бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване наличието на всички предпоставки за реализиране на отговорността се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение, съобразно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК за разпределение на доказателствената тежест. И накрая, следва да се посочи, че

за да бъде уважен искът за вреди, следва доказването на фактите от хипотезата на правната норма да е пълно, съобразно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим в настоящото производство във връзка с препращащата норма на чл. 144 от АПК.

Предявените иски претенции са за вреди, вследствие запечатването на търговския обект от служители на ответника. Съгласно твърденията в исковата молба това запечатване не е следствие на отменен като незаконосъобразен административен акт /Заповед № ФК-С1075-0456101/02.06.2021 г., с която на основание чл.186, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект Б. кафе-С.“ и забрана за достъп до него за срок от 14 дни/, тъй като тази заповед е отменена с влязло в сила съдебно решение значително по-късно - на 18.11.2021 г., а запечатването е извършено за периода от 24.07.2021 г. до 02.08.2021 г. Следователно се касае до неправомерни фактически действия на служители на ответника, изразяващи се в незаконосъобразно запечатване на търговския обект. С оглед изброеното съдът намира, че искът попада в хипотезата на чл. 204, ал. 4 от АПК, като дали са налице действия и дали те са незаконосъобразни, се установява от съда в мотивите на решението, без да е необходим специален диспозитив за това.

От събраните доказателства се установява, че със Заповед № ФК-С1075-0456101/02.06.2021 г., е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект Б. кафе-С.“ и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. В тази заповед на стр.3 изрично е вписано, че същата е без предварително изпълнение като запечатването следва да се извърши след влизането на заповедта в сила. В законоустановения срок - на 14.06.2021 г., цитираната заповед за налагане на ПАМ е обжалвана пред АССГ, т.е. към момента на запечатването на „Б. кафе – С.“ тя не е влязла в сила. Предвид изложеното съдът намира, че приходните органи не са имали законово основание да извършат запечатване на процесния търговски обект и техните фактически действия се явяват незаконосъобразни.

ПО ПРЕТЕНЦИЯТА ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ:

Ищецът твърди, че следствие на незаконосъобразното запечатване е претърпял имуществени вреди под формата на пропуснати ползи. В писмените бележки се позовава и на претърпени загуби от бракувана стока и изплатено трудово възнаграждение за периода на запечатването.

По делото не се доказва наличието на претърпени загуби. Твърденията на ищеца са, че „дружеството е направило разходи за стока, която се наложило да бракува“ и че „дружеството е разполагало с нает персонал, на който е заплатило надлежно трудово възнаграждение и осигуровки“ /писмените бележки-стр.2/. На първо място по делото не бе доказано нито каква стока и на каква стойност е била закупена, нито каква част от нея е била бракувана. На второ място съгласно показанията на дъщерята на собственика на дружеството - свид. Р. К., след запечатването персоналът е пуснат в неплатен отпуск, т.е. трудови възнаграждения за този период не са изплащани. Не се установи и плащане на данъци и други такива отчисления за процесния период.

Както се посочва в ТР № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС „както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора“. Пропуснатата полза обхваща всички имуществени предимства, които в момента на вредоносното събитие не съществуват в имуществото на пострадалото лице, но които биха влезли в състава на имуществото му, ако не беше неопозволеното увреждане. Пропуснатата полза може да бъде както

настояща, така и бъдеща вреда. Пропуснатата полза ще е настояща вреда, когато може да бъде определена окончателно, тъй като последиците от правонарушението са осъществени в определен, изминал към момента период. Обратното – пропуснатата полза ще бъде бъдеща вреда когато към момента на преценяването ѝ последиците от правонарушението все още не са изчерпани тъй като заместването на увреденото благо изисква период от време, който към момента не е изтекъл (бъдеща вреда). Пропуснатата полза е винаги конкретна величина и подлежи на доказване, а не на предположение и поради това тя винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В настоящия случай предявената претенция е за присъждане на обезщетение за пропуснати ползи от категорията „настояща вреда“, тъй като в исковата молба е очертана времева рамка от отминал период – от 10,00 ч. на 24.07.2021 г. до 10,00 ч. на 07.08.2021 г.

Ищецът претендира, че пропуснатите ползи са в размер на нереализирания търговски оборот на обекта за периода на запечатването /14 дни/.

Тази теза е неправилна.

Най общо казано търговският оборот е движение на парични средства и стоки, което води до печалба. Стойността на търговския оборот обаче по никакъв начин не може да се отъждестви с размера, с който би се увеличило имуществото на търговеца.

Както се посочва в Решение № 66/14.06.2011 г., постановено по гр.д.№ 1725/2009 г. на ВКС, IV г.о., всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява пропуснатата полза.

На първо място, както бе посочено по-горе, не може да се приеме, че имуществото на ищеца би се увеличило с нереализирания търговски оборот.

На второ място това увеличение на имуществото трябва да почива на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото. То не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Сигурно увеличение на имуществото на ищеца ще настъпи когато такова бъде доказано с обективни факти и с оглед обичайното развитие на нещата такава положителна промяна неминуемо би настъпила. В настоящия случай такова сигурно увеличение на имуществото на ищеца не бе доказано.

В конкретния случай от значение е обстановката, в която е извършено запечатването – обявяването на извънредно положение и извънредна епидемична обстановка. На 13 март 2020 г. с Решение на Народното събрание /бр.22/13.03.2020 г./ е обявено извънредно положение в цялата страна за срок от един месец. На 3 април този срок е удължен до 13 май 2020 година. От 14 май до 14 юни е обявена извънредна епидемична обстановка. Извънредната епидемична обстановка е удължена до 30 юни. На 24 юни заради сериозния ръст на заболели е обявено удължаване на извънредната обстановка до 15 юли. На 6 юли поради ръст на броя на заболелите извънредната обстановка е удължена с две седмици, до края на месец юли. На 27 юли е обявено удължаване на извънредната епидемична обстановка до края на август. На 26 август с решение на Министерския съвет извънредната епидемична обстановка се удължава до 30 септември. Впоследствие епидемичната обстановка се удължава неколккратно. На 30 март 2022 г. Министерският съвет излиза с решение, че от 1 април извънредната епидемична обстановка се отменя. Следователно обстановката по време на запечатването на обекта не се различава от тази за същия период на предишната

година - наличието на извънредни мерки поради епидемията от КОВИД 19.

От заключението на вещото лице /стр.14/ се установява, че единствения период, в който търговското дружество има печалба са месеците август и септември 2019 г., т.е. в периода преди протиепидемичните мерки. За месеците юни, юли, август и септември както за 2020 г., така и за 2021 г. са отчетени само загуби, т.е. след въвеждането на протиепидемичните мерки търговският обект търпи само загуби. С оглед горното не може да се направи извод за сигурно увеличение на имуществото на ищеца през периода на запечатването. Не се доказва, че тъкмо през процесния период на запечатването ищецът е имал много повече нови заявки или договори за абонаментно обслужване, поради което липсват всякакви предпоставки такова увеличение да би се осъществило със сигурност. В този смисъл е и заключението на експертизата /стр.14/, съгласно което за релевантните периоди на 2021 г. прогнозният резултат е загуба, т.е. обективните данни сочат, че за периода на запечатването ищецът не би могъл да реализира каквато и да е печалба.

Въз основа гореизложеното съдът намира, че искът за присъждане на имуществени вреди се явява неоснователен и недоказан. Предвид неоснователността на главния иск за имуществени вреди, в размер на 33 526.74лв., неоснователни и недоказани са и акцесорните такива за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху на сумата 33 526.74лв., в размер на 1900 лева, за периода от 08.08.2021г. до 27.02.2022г. и за присъждане на законната лихва върху главницата 33 526.74лв от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

ПО ПРЕТЕНЦИЯТА ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ:

От доказателствата по делото се установява, че на видно място са били поставени 3 бр. лепенките на НАП и това запечатване е станало публично достояние. Запечатването е публикувано и на електронната страница на НАП. Клиенти питали дали Х. не ги е затворило поради лошо качество на храната. След отпечатването много от редовните клиенти не се върнали. Всичко това доказва, че незаконосъобразното запечатване е довело до уронване престижа и добрата търговска репутация на ищеца. По този начин са причинени неимуществени вреди на ищеца, които съдът намира, че са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия на административния орган, тъй като настъпилата вреда следва закономерно от тези незаконосъобразни действия. Причинените неимуществени вреди следва да бъдат обезщетени.

Чл. 52 ЗЗД изисква възмездяването на причинените вреди с определен паричен еквивалент, съответстващ на принципа за справедливост. Справедливостта не е абстрактно понятие, а е свързана с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства. В настоящия случай това са продължителността на увреждането, обществено-икономическите условия и обществените представи за справедливост. Съдът намира, че сумата от 10 000 лв. се явява справедливо обезщетение за причинените неимуществени вреди, съобразно обстоятелствата при които е извършено увреждането и продължителността им. В останалата част до пълния претендиран размер от 20 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Дължимо е присъждане и на претендираното обезщетение в размер на законна лихва върху сумата на определеното обезщетение за неимуществени вреди -10 000лв., считано от подаването на исковата молба до окончателното изплащане на

задължението.

Върху горната сума 10 000 лева следва да се присъди и претендираната лихва за забава за периода от преустановяване незаконосъобразните действия - 08.08.2021 г. до подаване на исковата молба – 27.02.2022 г.вкл., в размер на 566,67 лв.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК, с който е заявила разноски в размер на 4 792 лв., включващ заплатена държавна такса в размер на 100 лева, адвокатско възнаграждение -3 000 лв. и депозит за вещо лице - 1 692 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.3 ответникът следва да заплати внесената от ищеца държавна такса в пълен размер /100,00 лв./ и разноските - депозит за ССЕ - 1 692 лв., както и адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска – 560 лв., или общо 2 352 лв.

Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските. Съобразно чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част на иска, определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, в размер на 290 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК,съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], обезщетение за претърпени неимуществени вреди -нарушена търговска репутация на ищеца от незаконосъобразно фактическо запечатване на търговски обект Б. кафе-С., стопанисван от ищеца, за периода 24.07.2021 г. в 10 ч. до 10.00ч. на 07.08.2021 г., в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата от 10 000 лева , считано от 28.02.2022г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер 10 000лева до пълния предявен размер от 20 000лева, ведно със законната лихва, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] лихви за забава върху главницата от 10 000 лв., за периода от 08.08.2021 г. до 27.02.2022 г.вкл., в размер на 566,67 /петстотин шестдесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки/лева, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за присъждане на мораторна лихва за горницата до пълния претендиран размер 1105.55лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи , в размер на 33 526,74 лв., от незаконосъобразно фактическо запечатване на търговски обект Б. кафе-С., стопанисван от ищеца, за периода 24.07.2021 г. в 10 ч. до 10.00ч. на 02.08.2021 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва ,считано от 28.02.2021г. до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за забава, в размер на 1900лева,върху главницата от 33 526.74 лева, за периода от 08.08.2021г. до 27.02.2022г.вкл.,като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] , разноски по делото в размер на 2 352 /две хиляди триста петдесет и два / лева.

ОСЪЖДА „Росана Капитал“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] да заплати на Националната агенция за приходите [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение, в размер на 290 /двеста и деветдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: